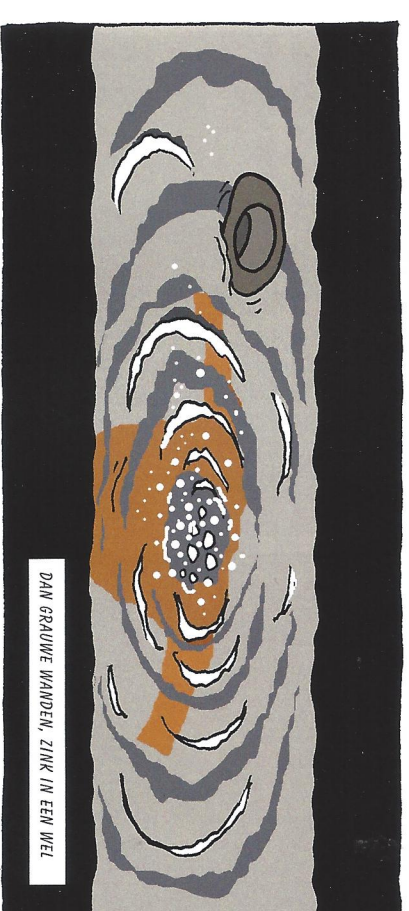
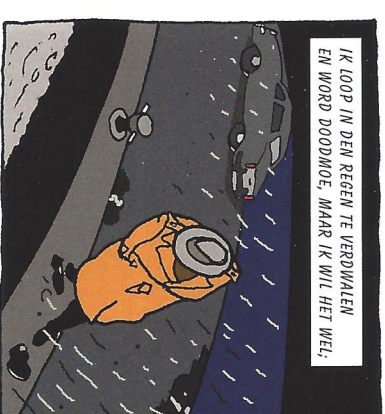
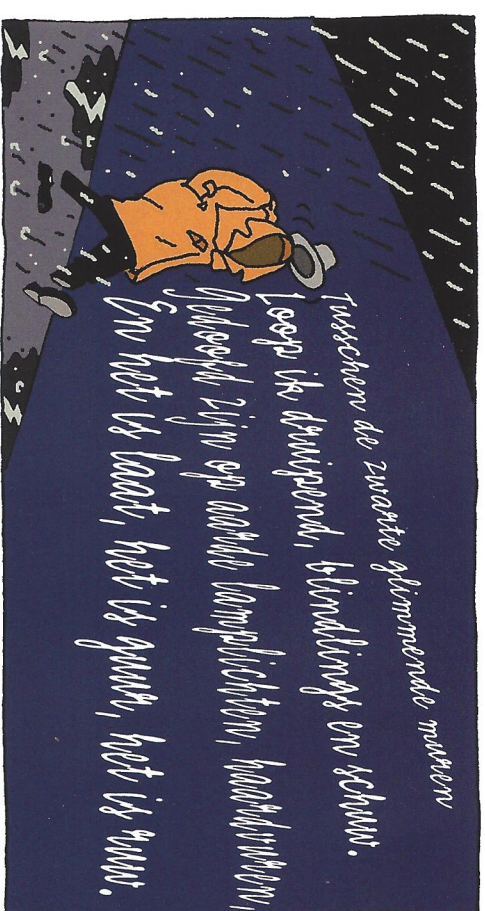
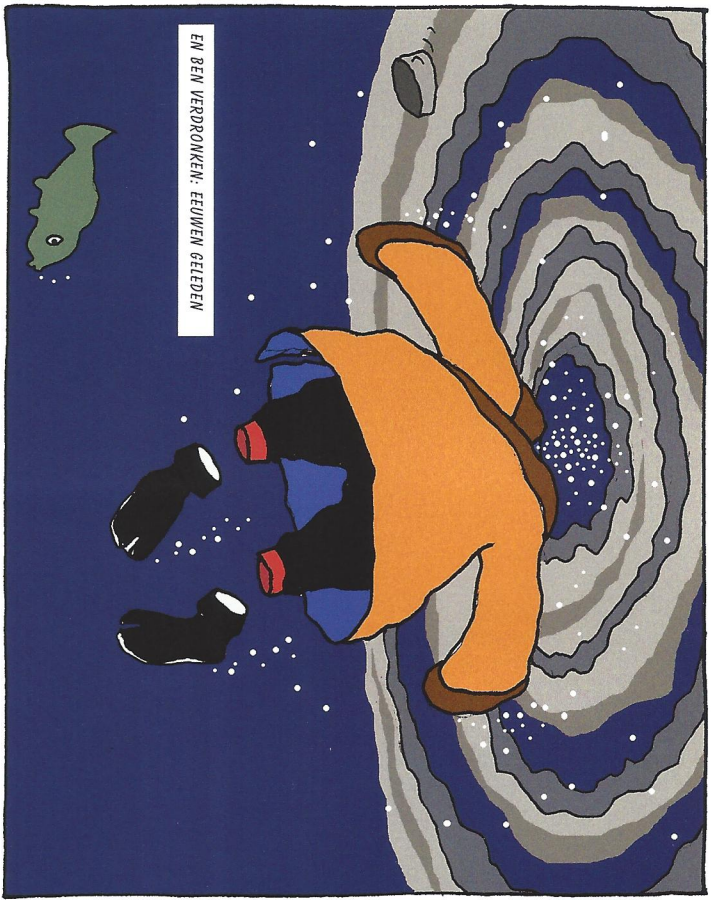

In maart 1919 verschenen Slauehoffs eerste serieuze gedichten in een serieus literair tijdschrift – in De Nieuwe Tijd van Henriëtte Roland Holst. In deze eerste verzen klinkt applaus op voor de Russische Revolutie van 1917; er wordt veel vertrouwen gesteld in de toekomst van een samenleving waarin de arbeiders het voor het zeggen hebben ('En Wolga's stroom is helder als de waarheid'). In 1921 kreeg Slauehoff vaste grond onder de voeten in Het Getij, het nieuwe blad van de jonge generatie, waar de namen van Constant van Wessem, Hendrik de Vries en Herman van den Bergh aan waren verbonden. Een groot deel van de gedichten die in zijn debuut Archipel (1923) werd gebundeld, zag in Het Getij het licht. Ook in de jaargangen van De Vrije Bladen, het blad dat in 1924 uit de as van Het Getij verrees, komt men zijn naam regelmatig tegen.

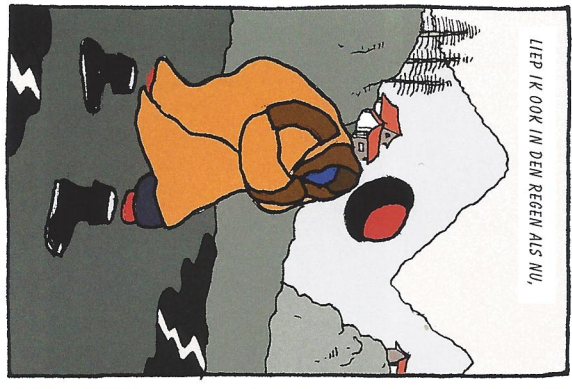
Immiddels had Slauehoff zich verloofd, niet met een van de domineesdochters uit Jorwerd, maar met Triuus de Ruyter, die Nederlands studeerde. Dankzij haar maakte hij kennis met het werk van de klassieke schrijvers. De verloving werd in 1924 verbroken.

Eind 1923 legde Slauehoff de artseneed af en een paar maanden later, in januari 1924, voer hij het zeegat uit als scheepsdokter. Hij begon zijn loopbaan op een schip van de Stoomvaart Maatschappij Nederland, dat Batavia als eindbestemming had. Onderweg werd hij ziek, kreeg hij een maagbloeding en had hij last van astma-aanvallen. Na aankomst in Batavia werd hij in een ziekenhuis opgenomen en korte tijd later keerde hij als patiënt in Nederland terug. Onge-lukkigiger had zijn zwerwersbestaan niet kunnen beginnen. Op het gebied van de dichtkunsten de erotiek, de twee zaken waar hij het meest belang in stelde, had hij dit keer weinig gepresteerd.

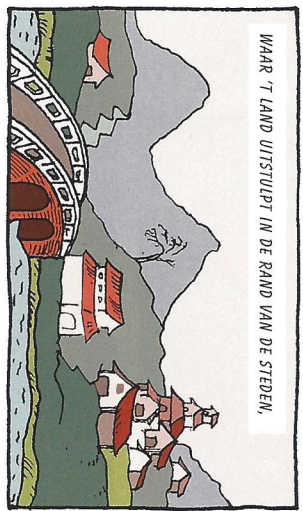

EN BEN VERDRONKEN: EEUWEN GELEDEN

LIEP IK OOK IN DEN REGEN ALS NU,

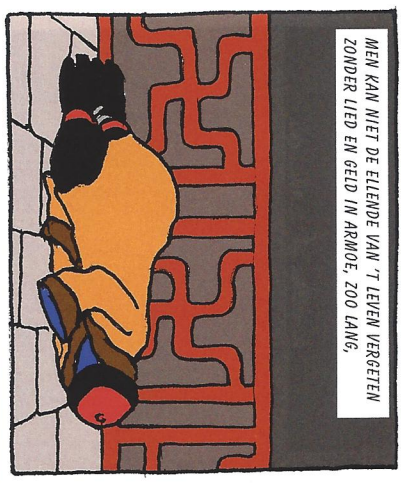
MAAR 'T LAND UITSTUIPT IN DE RAND VAN DE STEDEN,

IK HEETTE NIET SLAVERHOFF
MAAR DO TSIU.

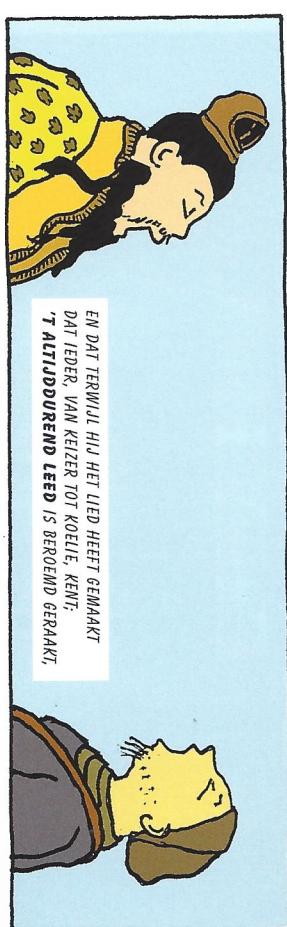
IK WEEET WAAROM IK WEL WOU VERDRINKEN;
IK HAD NIETS MEER, GEEN MANTEL, GEEN WIJN,
GEEN GELD EN GEEN LIED OM TE LATEN KLINKEN,
EN DAN IS 'T OF IEDEREEN ROEPT: VERDRIJ NI!

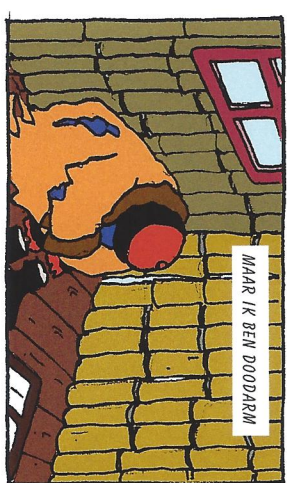
MEN KAN NIET DE ELENDE VAN 'T LEVEN VERGETTEN
ZONDER LIED EN GELD IN ARMDE, ZOO LANG,

DAN WORDT EEN DICHTER VOOR BEEDLAAR VERSLETEN,
NIET ALLEEN IN HANKOU, OOK IN LO YANG.

EN DAT TERWIJL HIJ HET LIED HEET GEMAAKT
DAT IEDER, VAN KEIZER TOT KOEIE, KENT:
'T ALTIJDUREND LEED IS BEROEND GERAAKT,

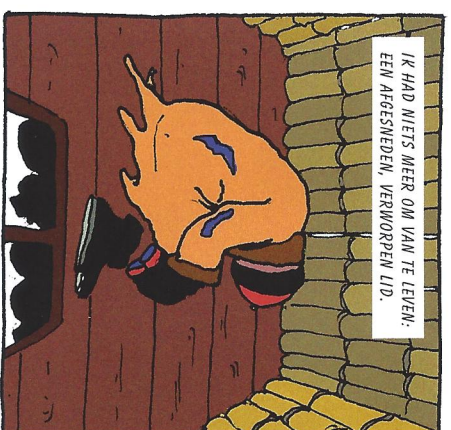
MAAR IK BEN DOODARM

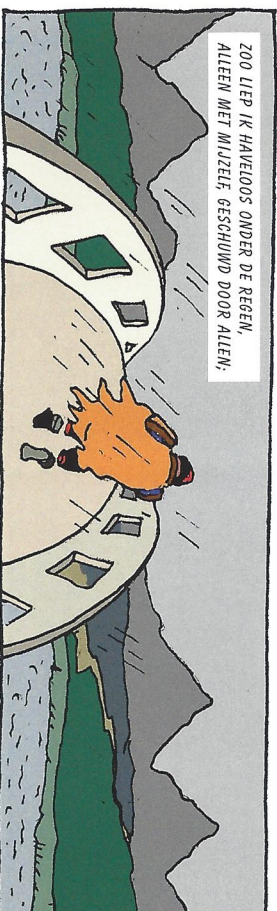
EN BIJNA AAN MIJN END.

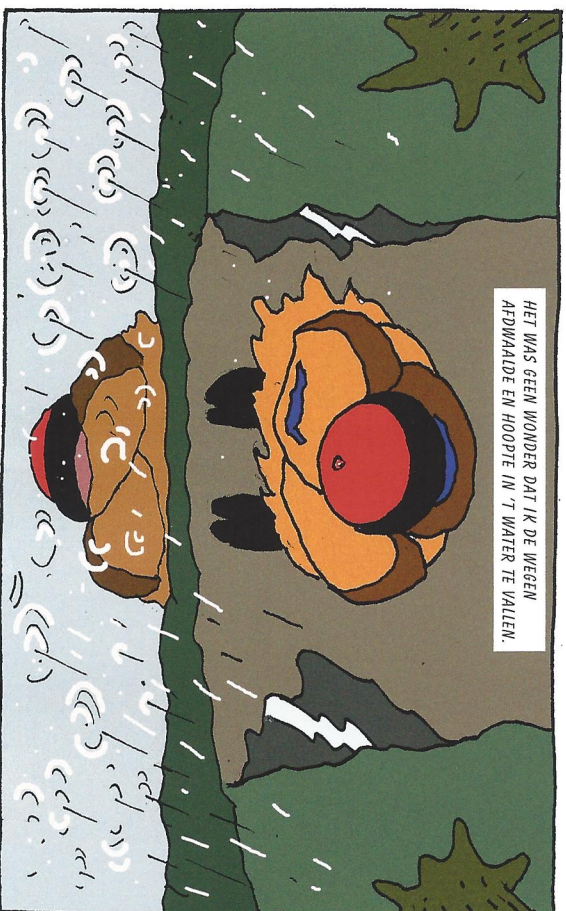
JA, ALLES HAD IK WEGGEGEVEN,
WAT MIJ EIGEN WAS KWAM IN ANDERS BEZIT.

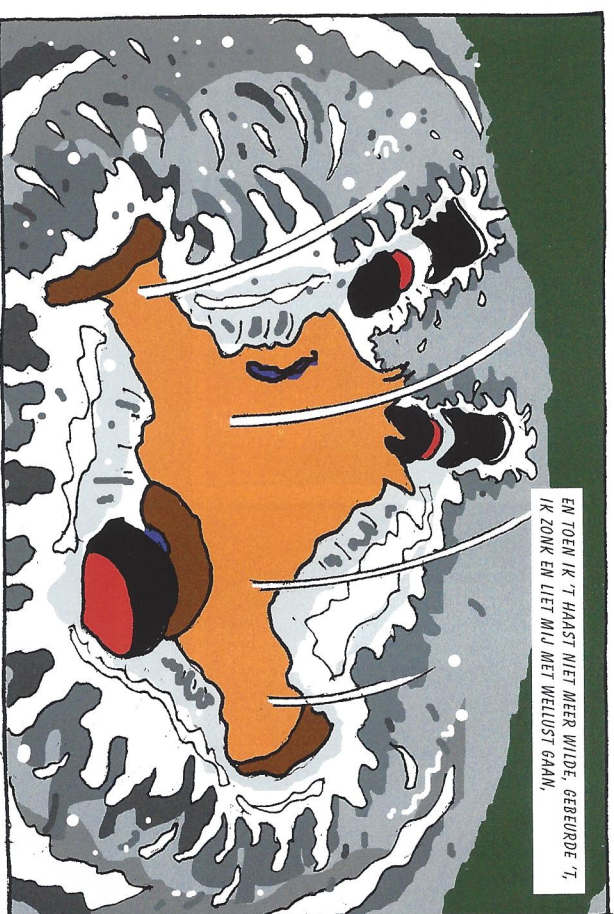
IK HAD NIETS MEER OM VAN TE LEVEN:
EEN AFGESNEDEN, VERWORPEN LID.

ZOO LIEP IK HAVELOOS ONDER DE REGEN,
ALLEEN MET MIJZELF, GESCHUWD DOOR ALLEN.

HET WAS GEEN WONDER DAT IK DE WEGEN
AFDWAALDE EN HOOPTE IN 'T WATER TE VALLEN.

EN TOEN IK 'T HAAST NIET MEER WILDE, GERBEURDE 'T,
IK ZONK EN LIET MIJ MET WELUJST GAAN.

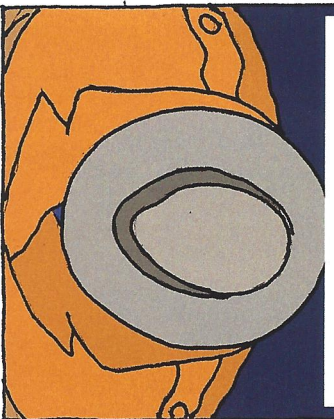

MAAR 'T DUURDE NIET LANG OF IK BETREURDE 'T
EN WILDE WEEËROM IN 'T AARDSCH BESTAAN.

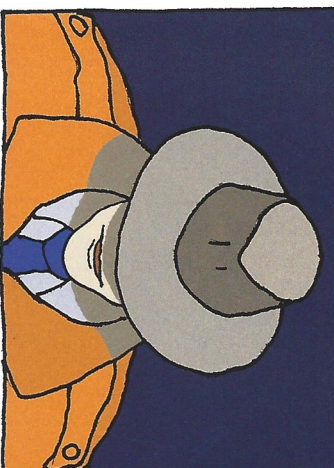

TOEN SUISDE HET DUIJSTER EN GONSDE HET WATER...

OPENS LOOP IK WEER IN DEN STROOMENDEN REGEN,
'T WAS EVEN DONKER EN NOG NIET LATER,

EN TOCH, HOELANG HAD IK ONDER GELEGEN?

ALLES IS EENDER; ALLEEN EEN ZWAK LICHT
BRANDE ALS EEN BLEEK GELAAT TUSSCHEN 'T GROEN.

DICHT IK HET LEVEN OF LEEFT HET GEDICHT?
WAS HET TOEN NU, OF IS HET NU TOEN?

Lo Yang, de gezegende

Hao, Hao, Lo Yang is een voornamen stad;
Men hoeft slechts 's gouverneurs paleis te aanschouwen
En weten dat hij leeft met duizend vrouwen,
Omdat men haar op rechte waarde schat.

Hao, Hao, Lo Yang is een rechthoekige stad;
't Ya Men doet iedren roover snel onthoofden,
En laat grootmoediglijk den snoofteroofde
Behouden wat hij na den roof bezat.

Hao, Hao, Lo Yang is ook een veilige stad;
Twaalf meter hoog zijn de eerbiedwaardige wallen,
Wel zijn ze voor diekwart tot puin vervallen,
Er komt geen oorlog meer, wat hindert dat?

Hao, Hao, Lo Yang is een gezonde stad;
Men kan er vrij en frisch op straat verkeerren,
De pest verhoedt, streng als politie, dat
De krotbewoners zich te snel vermeerren.

Hao, Lo Yang is een wonderschoone stad;
De paarsstroom glanst en doet de jonken wieglen,
't Water wordt wel gebruikt als vuilnisvat,
Maar blijft toch theetuin en paleismuur spieglen.

Lo Yang is een verrukkelijke stad;
Wie zou nietvoor 't geluk om er te leven
– Binnen haar muren – alles willen geven
Aan boetes en belasting wat hij had?

Tekeningen: Gerolf Van de Perre
(uit: Yoeng Poe Tsjoenng)